

ครูแบบนี้ทำได้ครั้งเดียว

นำเสนอเมื่อ : 5 ธ.ค. 2551

ดิฉันได้มีโอกาสดีมากๆที่ได้เป็น ครู ศศช.มอโพทะ อ.อมุก้อย จ.เชียงใหม่ตั้งแต่ 1 ธันวาคม 2542 - 2 กุมภาพันธ์ 2544 กว่าจะได้เป็นครูในครั้งนี้ ก็ลำบากนาดู ตั้งแต่การมาสมัคร การไปดูพื้นที่ทั้งที่ฟังมาสมัครงาน การสอบแข่งขัน แต่ดิฉันได้โอกาสดี ที่สอบได้ ที่ 16 จากคนสมัคร 500 และคนสอบ 300 ศศช.มอโพทะนี้อยู่ไกลมาก เป็นกลุ่มศศช.ที่อยู่ไกลจริงๆ ทั้งกลุ่ม มี 6 ศศช.ด้วยกัน แต่ศศช.ชาวบ้านยังไม่เคยมีโรงเรียน ยังไม่เคยมีครูมาสอน ยังพูดและฟังภาษาไทยไม่เข้าใจ 99 % โครงการให้มีครูสอน ศศช.นี้ เป็นโครงการของเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ให้ครูสอนภาษาไทยให้กระเหรี่ยง จะได้รักประเทศไทย แต่กลายเป็นว่ากระเหรี่ยงต้องมาสอนภาษาไทยให้ครูคนไทย ไม่อย่างนั้นก็สื่อสารกันไม่เข้าใจ ด้วยความที่เราสามารถเรียนรู้ได้เร็วกว่า เลยต้องทำแบบนี้ไปก่อน ทราบไหมว่าชาวเขาเขาทำอะไรจากการเป็นครู ที่ทำได้ครั้งเดียวแบบนี้

สิ่งที่ได้มีแต่สิ่งดีๆ

1. เพื่อน ไม่เคยเลยที่จะสนิทกับเพื่อนที่ไรมากเท่ากับเพื่อนที่อาชีพครูนี้ ได้แม้กระทั่งดื่มชั่งกันและกัน ทุกขกาย -ใจ ด้วยกัน กินแล้วก็เดิน แลกก็นอนด้วยกัน

2. การเดินทาง - รถยนต์ขึ้นเขา ลื่น มีเหว อันตราย รถรถ 1-2 วันก็มี (รถไม่มีสัญญาณมากนัก) โบกรถ ก็มี (ท่าบอย)เส้นทาง จากเชียงใหม่-เสริ่ง ,แม่เสริ่ง-แมสอต ,แมสอต-แมระเมิง

- การเดินเท้า 1 วันเต็ม จนคำมิด หรือ 2 วัน พอดีเดินได้

3. การกิน อยู่ หลับนอน -นอน ข่ายหญิงนอนกองกัน - การกิน ต้องแบกอาหารไปเอง ให้พอตลอดทั้งเดือน กับชาวบ้านก็นำพริก อร่อยไม่ลืม คือชาวดำครก สีแดง -การอาบน้ำ เขาสวม แบกะดิน อาบน้ำกลางหอย -ความหนาวเย็นหนาวที่สุดในชีวิตที่เคยเจอ มา เสื้อ 3 ชั้น อย่างหนา ถูนอน 1 ผืน ผาหม 1 ผืน ถูเตา 2 ชั้น ถูมือ หมวกไอ้โหม่ง ยังหนาวจนนอนไม่หลับคิดดู

4. การแบ่งปัน ทั้งอาหาร น้ำใจ แม้กระทั่งอุปกรณ์การเรียนของแต่ละโรงเรียน

ประสบการณ์ที่ไม่เคยลืม ตลอดชีวิต กับสิ่งดีๆที่ได้รับ

การตัดสินใจเล็กเป็นครูแบบนี้ เพราะเรายังมีพ่อ แม่ พี่ น้อง รอเราอยู่เราอยู่ตรงนั้นตลอดไม่ได้ เราแค่ได้ผ่านจุดนั้นมาในช่วงหนึ่งของชีวิต อุดมการณ์มันกินและใช้ไปตลอดไม่ได้ในบางอย่าง แต่ความอยากรเป็นครูเรากียังมี ต่อไปคือการตั้งใจสอบบรรจุครู เป็น อ.1 ระดับ 3 ดำเนินชีวิตครูอีกแบบที่คนรู้จักโดยทั่วไป